

Gárdy Johanna:

A nyúl a hegyekben

Minden jog fenntartva. ©
Kiadó: Gárdy Johanna, 2024

1. fejezet

Ez lennék én: Irena. Néztam magam a tükörben, és nem láttam többet, mint egy árva kislányt. Hosszú, világös vörös, már majdnem hogy szőke haja, nagy barna szemek, melyben szomorúság ül, és az élettelen bőre, melyből úgy tűnhet, mintha éppen csak egy betegségből lábadoza. Pedig ez a kislány nem beteg, vagyis, nem tudnok róla, hogy beteg lenne.

Most értem haza az iskolából, alig néhány perce, hogy beestem az ajtón. Vártam már, hogy haza jöjjek, hogy itthon, nyugalomban lehessek. Ne kelljen

se a tanárra figyeljek, se arra, hogy mellettem mit sugdolóznak az osztálytársaim.

Mindig hallgattam őket, mert tudom, hogy megesik, hogy rólam beszélnek.

Kicsit szánalmasnak érzem magam, amiért hallgatom őket, mert úgy tűnik, mintha érdekelne minden, ami elhagyja a szájukat. Pedig ez nincs így!

Próbálom kifürkészni, mikor beszélnek rólam, mikor esik szó arról, hogy nekem miért se nem egyértelműen szőke se nem egyértelműen vörös a hajam, miért ilyen hosszú vagy miért ilyen sápadt a bőröm? Mindig arról beszélnek, hogy miért nem vagyok olyan, mint a többiek.

Mármint, nem mindig rólam beszélnek. De ha rólam esik szó, ezzel élcelődnek, ezen fenik a fogukat, ezt szedik ízeire és minden szempontból, vizsgálgatnak, akár egy kísérleti állatot. Csakhogy az ő vizsgálódásaik mögött nincs igazi kíváncsiság, jobbító szándék, vagy a világ megértésének kimerítethetetlen vágya, hanem csak néhány piszkálódó, öntelt fiú, akit nem neveltek jómodorra a szülei, és akikkel elhitették, hogy nekik mindent lehet. Alanyi jogon jár nekik, hogy többek, mint a többi ember, így bármikor piszkálódhatnak.

Ha talán csak néhány fiú lenne, mondjuk három, és a többi osztálytársam, még ha nem is állna mellém, de ellenem sem sorakoznának fel, akkor biztosan ellenszegülnék!

Ellenszegülök valamennyire most is, csak hogy ha csak három ellenfelem lenne az osztályban, akkor sokkal könnyebb lenne felvenni velük a harcot. Ameddig viszont az osztálytársaim is mellém állnak, és gúnyolódó szavaikat a bőrömre köpik, hogy mint szégyenfolt viseljem közöttük, addig nem fogok küzdeni teljes erőmből. Talán értelme sem lenne, mert akik így viszonyulnak hozzám, azokkal békét akkor sem lehetne kötni, ha győztesként is jönnék ki egy ilyen harcból. Elnyomnak, vagy én elnyomhatom őket, ők huszan próbálnak meg diktálni nekem, vagy én egy emberként magasodok feléjük, és teszek rendet ebben a közösségben.

Nincs mese, be kell látni, hogy alázatosan eltűrhetem, amit kiró rám a sors, vagy vadállatként ellenszegülhetek, és akkor már nem csak ellenség lennék, hanem ellenállásom következtében egyenesen ellenfélle nővekednék, és olyan harcot provokálnék vele ki, amelyben csak vesztesek lehetnek.

Ők elveszítik a saját helyüket a világban, nekem pedig még nagyobb magánnyal kéne szembe néznom, mint most, mert zsarnok lennék azok fölött, akik zsarnokoskodtak felettem, és örökké egyedül lennék.

Félreértés elkerülése végett, nem hiszem, hogy a világ sokáig eltűri az ilyen embereket, akiket egy osztályterem négy fala még gondos anyaként takargat és ápolgat. De mégis, nem az én dolgom, hogy megmutassam nekik, hol a helyük. A világ majd megteszi azt helyettem is, nem fogja eltitkolni, hogy a hatalom, amelyet birtokolnak ezek az ördögfiókák, megszűnik, miután az osztályterem ajtója kitárul, és az utolsó napon majd a vezető tanár kitessékel minket és a legjobbakat kívánva útnak ereszt.

Bizony, minden közösség alakul valamilyenné, kinevelve saját zsarnokait, saját elnyomottait, és még a legkisebb közösségben is van, aki csak a partról figyelve nézheti a folyó sodrását, amelyben az élet zajlik, és amelyben rajta kívül mindenki lubickol.

Ebben a közösségben legjobb belátásom szerint én vagyok az az anti-hős, aki büszkélkedhet ezzel a szereppel.

Egyébként be kell valljam, ebbe a folyóba, amibe a többiek úsznak, én is próbáltam már bele lépni. Egyetlen lábujjamat, titokban, várakozással és szégyennel övezve érintettem a víz felszínéhez, hogy megmutathassam, én sem vagyok annyira más.

Nekik akartam bizonyítani, vagy inkább magamnak? Már nem is emlékszem. Mégis volt valami bennem, ami megakadályozott, hogy én is eggyé váljak ezzel a víztömeggel. Ki érti ezt? Erre vágyom, mégsem vagyok képes rá. Hogy ilyen ellenállás ütközött bennem mégis, talán nem több, mint a tudat, hogy én is lehetnék része ennek a sodrásnak, mégis őszintén belül ki kell mondjam, hogy nem akarok!

Nem vágyok ezeknek az embereknek az elismerésére, vagy a szeretetére, mert ahhoz mindent, ami belül van, meg kéne tagadnom. És annál, még az is sokkal elviselhetőbb, hogy mások nem szeretnek, mint az, hogy önmagamot kell megtagadjam.

És talán annak, hogy nem illek közéjük, más okai is vannak. Én nem vagyok olyan, mint ők, és nem feltétlenül jó értelemben.

Ezt sokáig nem tudtam, egészen addig, míg egyik ezek közül az ördögfiókák közül, fel nem világosított.

- Irena, miért ilyen hosszú a hajad? Talán anyukád nem szokta levágni? Oh, várjunk! Hogy téged elhagyott az anyukád! - mondta az egyik, szavai karcosak voltak, mint kés pengéje az élező kőn a kovács műhelyében.

- Árva Irena! Árva Irena! - kezdték el énekelni, és ujjal mutogatni rám.

Nem sírtam. Valahol belül nem érdekelt, mert annyit néztek már így rám, ferde szemmel és ítélkezve, hogy nem érdekelt, mit mondanak. Iskola után,

amikor hazajöttem, mégis feltettem a kérdést anyukámnak.

Kiderült, hogy a környéken mindenki tudta, hogy árva vagyok, csak én nem. - Egész egyszerűen nem akartam, hogy abban a tudatban nőlj fel, hogy nem kellettél! Mert nekem igenis kellettél, nekem te vagy a szívem csücske! És igazad van, hogy ennek nem így kéne történnie! De adj hálát a sorsnak, hogy te, és veled együtt én is, kaptál egy második esélyt! Nem csak kedves és őszintén szerető anyukák vannak, és nem csak jó sorsba lehet bele születni! Fogalmunk sincs, miből emeltek ki téged, és nem is fontos. Itt vagy! És csak ez számít! - mondta anyukám egy hosszú monológban, miközben én ültem a konyhában és potyogtak a könnyeim. Az osztályban a fiúk nem értek annyit, hogy sírjak miattuk, hogy a legkisebb jelét mutassam annak, hogy fájdalmat tudnak nekem okozni.

Otthon mégis más volt. Egyrésztől mert otthon már sírhattam, másrésztől meg az a hely, ahol a biztonságot éreztem mindig is, ezzel mégis csak megfordult körülöttem. Már nem tudtam eldönteni, hogy van-e egyáltalán otthonom? Vagy ez az információ, ez a kis tény olyan súllyal nehezedik a levegőre, hogy kiszorít a saját szobámból, a matracomba nyom, és érintésem után a kávécsészét illetéktelen ujjlenyomatok lepik? A falak, mint ördögi tervek cselszövői kihallgatják lépteimet, hogy a megfelelő pillanatban mindent ellenem fordíthassanak...